

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky v právní věci žalobkyně: **STŘECHY P. T. S., s. r. o.**, se sídlem náměstí J. V. Kamaryta 49, Velešín, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, čj. KUJCK 86529/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 5. 2019, čj. 54 A 11/2018-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně je provozovatelkou vozidla, jehož řidič dne 9. 12. 2015 kolem 11:15 hodin neoprávněně stál v úseku platnosti dopravní značky IP 25a – zóna s dopravním omezením, na níž bylo dopravní omezení vyjádřeno symbolem dopravní značky B 28 – zákaz zastavení. Magistrátu města České Budějovice se nepodařilo kontaktovat L. H. N., kterého žalobkyně označila jako řidiče vozidla. Magistrát tedy shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Správní delikt spočíval v tom, že žalobkyně podle § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby řidič vozidla dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný dne 27. 6. 2018 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí magistrátu,

protože souhlasil s tím, že neznámý řidič vozidla žalobkyně porušil § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl. Žalobkyně v řízení před krajským soudem vznesla řadu procesních námitek. Soud je však shledal nedůvodnými.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala v ní, že:

- Žalovaný ve svém rozhodnutí formuloval chybně výrok.
- Protiprávní jednání nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu popsáno dostatečně srozumitelně (není zjevné, co bylo myšleno pojmem „odstavení vozidla“).
- Ve výroku rozhodnutí není obsažena forma zavinění.
- V rozhodnutí magistrátu není uvedeno, podle kterého ustanovení byla stěžovatelce uložena sankce.
- Ve výroku rozhodnutí magistrátu chybí odkaz na ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, který řidič spáchal.
- Ve věci rozhodovala osoba, o jejíž nepodjatosti panují pochybnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] *K chybě ve výroku rozhodnutí žalovaného:* Žalovaný ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že „rozhodnutí magistrátu se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje“. Ve výroku tak zjevně chyběla slova „odvolání proti...“, na která by slova „rozhodnutí magistrátu...“ logicky navázala. NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že jde o zjevnou písařskou chybu, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Z výroku je patrné, jak žalovaný rozhodl, a to i díky tomu, že je ve výroku uvedeno, z jakého konkrétního ustanovení výrok vyplývá. Rovněž odůvodnění rozhodnutí nenechává čtenáře na pochybách, k jakému výsledku žalovaný dospěl a co chtěl výrokem svého rozhodnutí říci. Žalovaný tuto chybu navíc odstranil rozhodnutím ze dne 7. 1. 2019, kterým opravil právě tuto neúplnou část výroku. Námitka tak nyní postrádá smysl. Stěžovatelčiny výhrady k postupu, jakým žalovaný tuto chybu odstranil, již nesměřují proti rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu krajského soudu. Ani NSS se jimi proto nebude blíže zabývat.

[7] *K popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí magistrátu* Námitkou, že protiprávní jednání nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu dostatečně a srozumitelně popsáno, se krajský soud podrobně zabýval v bodech 18 až 22 odůvodnění svého rozsudku. NSS se s jeho závěry plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje právě na tyto body. Nadto podotýká, že slovní spojení „odstavení vozidla“ vsutku nevzbuzuje v kontextu dalších skutečností, popsaných ve výroku, žádné pochyby o tom, v čem spočívalo protiprávní jednání. Stěžovatelčino tvrzení, že tímto slovním spojením bylo nejpravděpodobněji myšleno to, že řidič vozidlo odstavil na pokyn policie, se soud

nejenže nejeví jako nejpravděpodobnější, ale považuje jej spíše za absurdní. Nic takového totiž z popisu protiprávního jednání nevyplývá. NSS proto ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

[8] *K formě zavinění ve výroku rozhodnutí magistrátu a žalovaného:* Rovněž s námitkou, že rozhodnutí správních orgánů neobsahovala formu zavinění, se již podrobně vypořádal krajský soud. NSS s jeho závěry souhlasí. Podle § 68 odst. 2 správního řádu, který upravuje náležitosti výroku rozhodnutí a který správní orgány správně na tuto věc použily, totiž není forma zavinění nezbytnou součástí výroku rozhodnutí o správním deliktu. Z rozsudku NSS ze dne 7. 11. 2018, čj. 4 As 259/2018-36, navíc výslovně plyne, že „koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není namístě se otázkou zavinění zabývat, a výrok rozhodnutí tedy **nemusí obsahovat formu zavinění**“. Rovněž tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[9] *K usnesení, podle něhož byla uložena sankce:* Rozhodnutí magistrátu, kterým byla uložena stěžovatelce sankce, obsahuje odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. U tohoto ustanovení se skutečně předpokládá, že bude konkretizováno dalším ustanovením, obsahujícím (s ohledem na povahu spáchaného přestupku) rozmezí, v němž má být sankce udělena. V tomto případě by tedy šlo o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. NSS však souhlasí s krajským soudem, že chybějící odkaz na toto ustanovení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu ani rozhodnutí žalovaného. Výši sankce totiž magistrát v rozhodnutí dostatečně odůvodnil a vysvětlil. Ani tato námitka proto není důvodná.

[10] *K odkazu na ustanovení, které definuje skutkovou podstatu spáchaného přestupku ve výroku rozhodnutí:* NSS souhlasí s tím, že ve výroku rozhodnutí magistrátu chybí výslovný odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jak již ale krajský soud uvedl v bodě 50 svého rozsudku, magistrát ve výroku přesně citoval znění tohoto ustanovení a v odůvodnění svého rozhodnutí jasně vymezil, v čem spočívalo řidičovo protiprávní jednání. NSS se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že magistrát dostatečně konkrétně vymezil skutek, za který byla stěžovatelka potrestána, a nehrozilo nebezpečí opakovaného postihu za tentýž skutek. Nadto žalovaný ve výroku svého rozhodnutí již na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu výslovně odkázel. NSS je proto přesvědčen, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu. Názor krajského soudu je tak v souladu s bodem 26 usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, podle něhož je třeba posoudit závažnost pochybení správního orgánu při formulaci výroku rozhodnutí a také to, „zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil“. NSS v podrobnostech odkazuje na body 49 až 51 rozsudku krajského soudu.

[11] *K námitce podjatosti:* Stěžovatelka vznesla námitku podjatosti proti všem zaměstnancům magistrátu dne 22. 6. 2017 (dva dny po vydání rozhodnutí magistrátu o přestupku a více než rok poté, co obdržela příkaz magistrátu ze dne 30. 5. 2016, z něhož se dozvěděla jméno osoby, která bude ve věci rozhodovat). Jejich podjatost spočívala podle

ní v tom, že jsou motivováni nenárokovou složkou mzdy k tomu, aby vydávali rozhodnutí o vině. Primátor, který o námitce rozhodoval, stěžovatelce sdělil, že námitka byla opožděná. V žalobě pak stěžovatelka kromě opožděnosti zpochybňovala i to, zda o námitce podjatosti rozhodovala oprávněná osoba. V kasační stížnosti však již polemizuje pouze se závěrem krajského soudu, že námitka podjatosti byla skutečně opožděná. NSS se opět plně ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu, podle nějž námitka podjatosti nebyla podána bez zbytečného odkladu, jak to vyžaduje § 14 odst. 2 správního řádu. Důvody podjatosti, které stěžovatelka formulovala jen velmi obecně a které ani nevztáhla ke konkrétní osobě, očividně nevyvstaly až 22. 6. 2017. NSS navíc souhlasí s krajským soudem, že takto formulovaná námitka podjatosti je účelová a měla patrně za cíl pouze znesnadnit řízení o správním deliktu.

[12] NSS se nezabýval nesouhlasem stěžovatelčina zástupce s vyvěšením osobních údajů na webových stránkách soudu, protože se nejedná o kasační námitku.

[13] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[14] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady vymykající se z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu